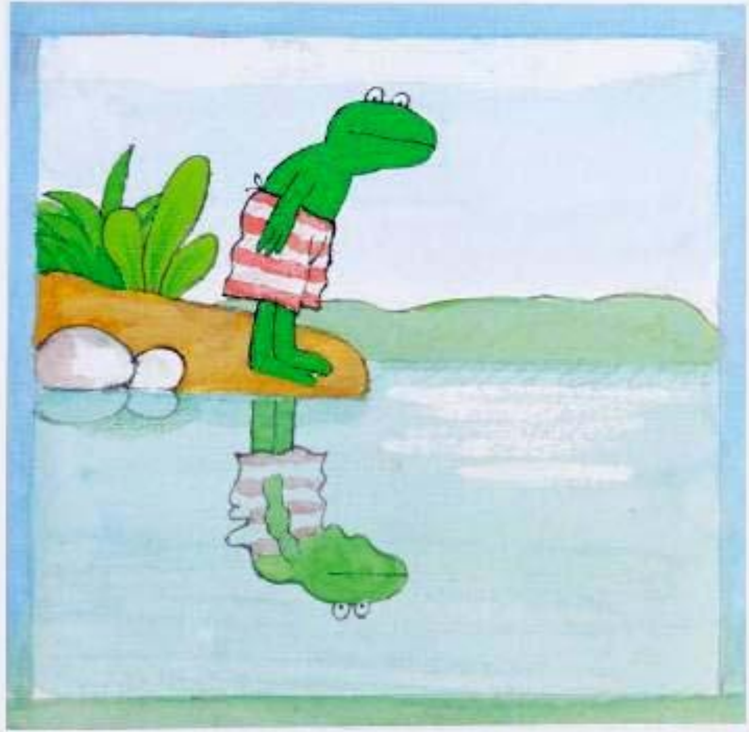
દેડકો તો દેડકો જ છે

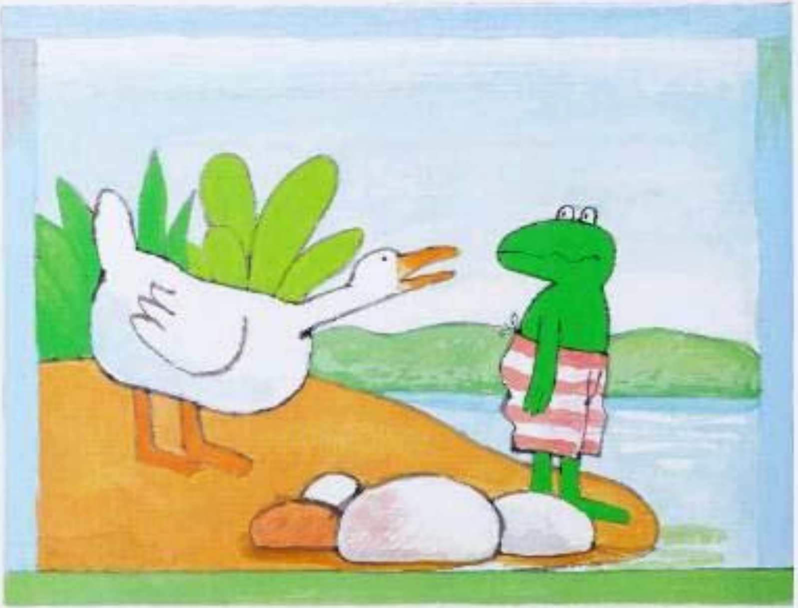
મેક્સ વી.

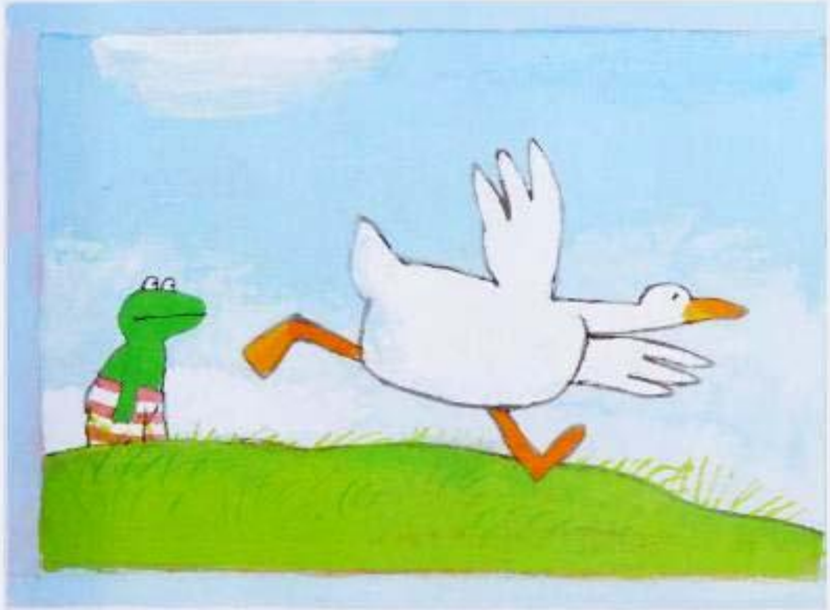

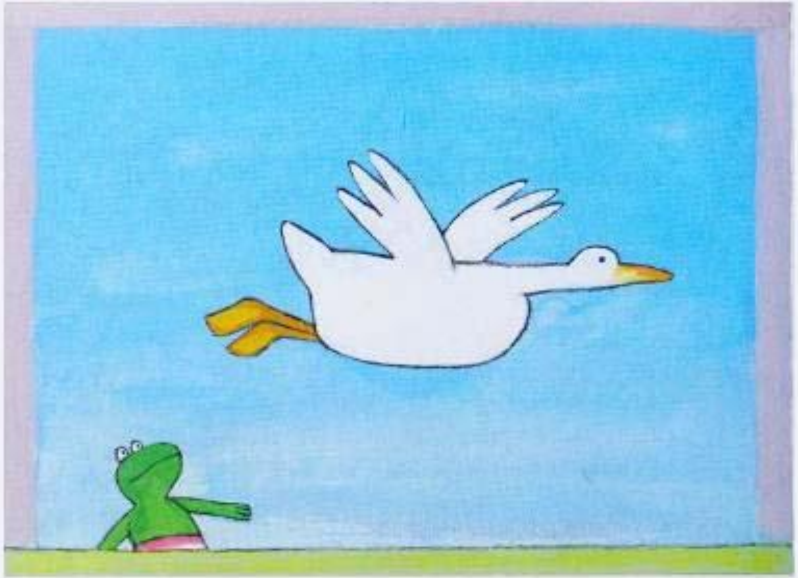
"હું કેટલો ભાગ્યશાળી છું," દેડકાએ પાણીમાં પોતાના પ્રતિબિંબની પ્રશંસા કરતા કહ્યું. "હું સુંદર છું અને હું બીજા કોઈ કરતાં વધુ સારી રીતે તરી અને કૂદી શકું છું. હું લીલો છું, અને લીલો મારો પ્રિય રંગ છે. દેડકો બનવું એ દુનિયાની સૌથી સારી વાત છે."

"તો પછી મારું શું?" બતકે પૂછ્યું. "હું આખો ગોરો છું. શું તમને નથી લાગતું કે હું સુંદર છું?"
"ના," દેડકાએ કહ્યું. "તારા પર બિલકુલ લીલો રંગ નથી."
"પણ હું ઉડી શકું છું," બતકે કહ્યું, "અને તું નહીં."

"ઓહ, હા?" દેડકાએ કહ્યું. "મેં તને ક્યારેય ઉડતા જોયું નથી."
"હું થોડી આળસુ છું," બતકે કહ્યું, "પણ હું ઉડી શકું છું. જુઓ." તે દોડી ગઈ અને ઘોંઘાટથી પાંખો ફફડાવી.

પછી, અચાનક બતક જમીન પરથી ઉપર ઉઠયું અને હવામાં સુંદર રીતે ઉડાન ભરી. તેણે થોડી વાર ઉડાન ભરી અને પછી દેડકાની સામે ઘાસ પર પડયું.
"શાનદાર!" દેડકાએ પ્રશંસાથી બૂમ પાડી.
"મારે પણ ઉડવું છે."

"તું નહીં કરી શકે," બતકે કહ્યું. "તારી પાસે પાંખો નથી." અને તે ખુશ થઈને ઘરે ગયું.
જ્યારે દેડકો ફરીથી એકલો પડ્યો, ત્યારે તેણે ઉડવાની પ્રેક્ટિસ શરૂ કરી. તેણે લાંબી દોડ લગાવી અને તેણે તેના હાથ ઉપર નીચે ઉગ્ર રીતે ફફડાવ્યા. પણ ગમે તેટલો પ્રયત્ન કર્યો, તે જમીન પરથી ઊઠી શક્યો નહીં.

દેડકો નિરાશ થયો.
"હું એક નકામો દેડકો છું," તેણે વિચાર્યું.
"હું ઉડી પણ શકતો નથી. કાશ મને
પાંખો હોત."
પછી દેડકાને એક ચતુરાઈભર્યો વિચાર
આવ્યો. બતક જે કરી શકે છે, તે પણ
કરી શકે છે.

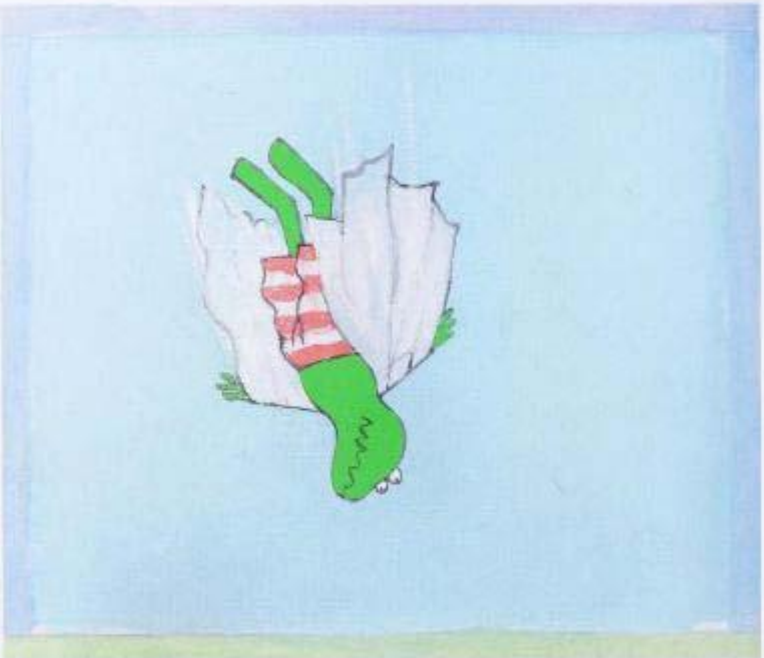

એક અઠવાડિયા સુધી દેડકાએ જૂની ચાદર
અને દોરી સાથે સખત મહેનત કરી. અંતે,
તે તેની પહેલી પરીક્ષણ ઉડાન માટે તૈયાર
થયો.

તે નદી કિનારે ટેકરી પર ગયો. તે બતકની
જેમ જ સારી રીતે દોડ્યો.

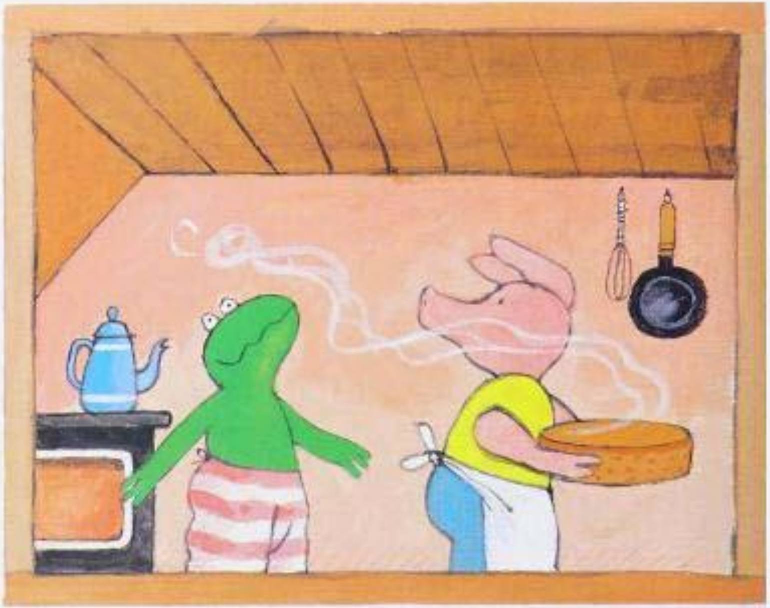
પછી તે હાથ લંબાવીને હવામાં કૂદી પડ્યો.

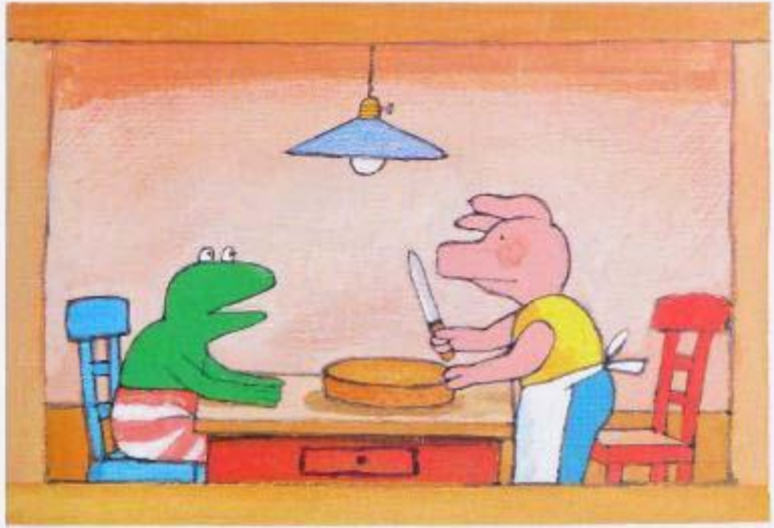
તે થોડીક સેકન્ડો માટે હવામાં ઉડતો રહ્યો,
એક વાસ્તવિક પક્ષીની જેમ. પણ પછી તેની
પાંખો ફાટી ગઈ અને તે પથ્થરની જેમ નીચે
પડી ગયો. એ છબક દઈને નદીમાં પડી ગયો.
ઓછામાં ઓછું બધું હેમખેમ પતી ગયું.

ઉંદરે દેડકાને પાણીમાંથી બહાર નીકળતા જોયો.
"તમારે જાણવું જ જોઈએ કે દેડકા ઉડી શકતા નથી,"
તેણે કહ્યું.
"શું તું ઉડી શકે છે?" દેડકાએ પૂછ્યું.
"અલબત્ત નહીં," ઉંદરે કહ્યું, "મારી પાસે પાંખો નથી,
પણ હું વસ્તુઓ બનાવવામાં કુશળ છું."

ઘરે જતી વખતે દેડકાએ આ વિશે વિચાર્યું. તે ડુક્કરને પણ પૂછશે. ડુક્કર ઓવનમાંથી કેક કાઢી રહ્યો હતો ત્યારે દેડકો આવ્યો.
"ડુક્કર, તું ઉડી શકે છે?" દેડકાએ પૂછ્યું.
"ચોક્કસ નહીં," ડુક્કરે કહ્યું. "મને કદાચ હવાની બીમારી થઈ જશે."

"તો પછી તું શું કરી શકે?" દેડકાએ પૂછ્યું.
"બધી પ્રકારની વસ્તુઓ," ડુક્કરે ગુસ્સાથી જવાબ આપ્યો. "હું દુનિયાની શ્રેષ્ઠ કેક બનાવી શકું છું. અને હું સુંદર છું. મારો આખો રંગ ગુલાબી છે, અને ગુલાબી મારો પ્રિય રંગ છે."
દેડકાને સ્વીકારવું પડ્યું કે આ સાચું હતું.

"મને ખાતરી છે કે હું પણ કેક બનાવી શકું છું," ઘરે પાછા ફરતાં દેડકાએ વિચાર્યું.
તેણે જે કંઈ મળ્યું તે બાઉલમાં નાખી દીધું અને હલાવવાનું શરૂ કર્યું, હમણાં જ તેણે ડુક્કરને આમ કરતા જોયો છે.

પછી તેણે બધું એક સપાટ વાસણમાં નાખ્યું અને ચૂલા પર મૂક્યું.
"જુઓ, જુઓ," દેડકાએ વિચાર્યું. "મારી કેક સ્વાદિષ્ટ હશે."
પણ થોડા સમય પછી, સપાટ વાસણમાંથી ધુમાડો નીકળવા લાગ્યો અને તેમાંથી ભયંકર ગંધ આવવા લાગી.
કેક સંપૂર્ણપણે બળી ગઈ હતી. "હું કેક પણ બનાવી શકતો નથી," દેડકાએ ઉદાસ થઈને વિચાર્યું.

તે સસલાને મળવા ગયો.
"સસલા, શું હું તમારી પાસેથી એક પુસ્તક ઉધાર લઈ શકું?" દેડકાએ પૂછ્યું.
"તમે વાંચી શકો છો?" સસલાએ આશ્ચર્યચકિત થઈને પૂછ્યું.
"ના," દેડકાએ કહ્યું. "કદાચ તમે મને કહી શકો કે કેવી રીતે."

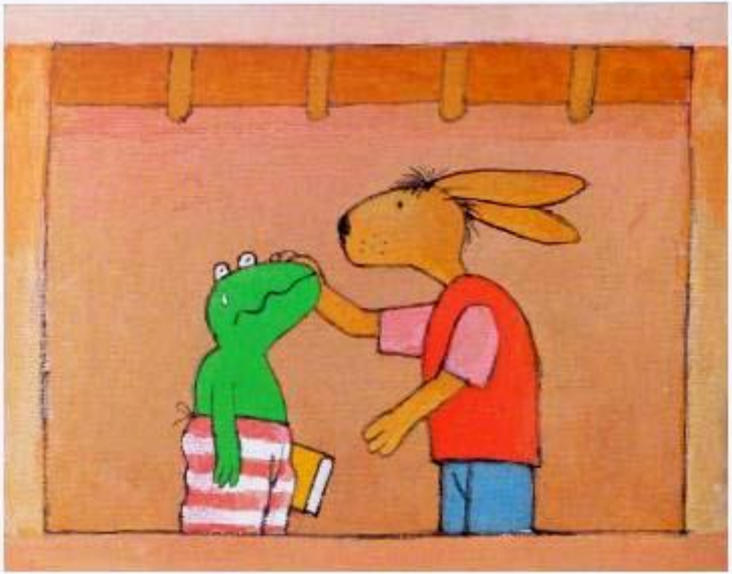
"જુઓ," સસલાએ કહ્યું. "આ એક 'ઓ' છે અને આ એક 'એ' છે અને આ એક 'ક' છે અને આ..."
"ઠીક છે, હું સમજી ગયો," દેડકાએ અધીરાઈથી કહ્યું અને તે પુસ્તક તેના હાથમાં લઈને ઘરે દોડી ગયો.

એ આરામથી ખુરશીમાં બેઠો અને પુસ્તક ખોલ્યું. પણ પાનાં આડાઅવળા ચિતરામણથી ભરાયેલા હતા. દેડકો એક પણ શબ્દ સમજી શક્યો નહીં. એક કલાક પછી, તે કંઈ વધુ સમજદાર નહોતો.
"હું આ ક્યારેય વાંચીશ નહીં!" દેડકાએ કહ્યું. "મારા માટે આ ખૂબ મુશ્કેલ છે. હું ફક્ત એક સામાન્ય, મૂર્ખ દેડકો છું."

દુઃખની વાત છે કે, દેડકાએ પુસ્તક સસલાને પાછું આપ્યું.
"સારું?" સસલાએ પૂછ્યું. "તમને ગમ્યું?"
દેડકાએ ઉદાસ થઈને માથું હલાવ્યું. "મને વાંચતા આવડતું નથી," તેણે કહ્યું. "મને કેક બનાવતા આવડતું નથી, હું વસ્તુઓ બનાવી શકતો નથી અને હું ઉડી શકતો નથી. તમે બધા મારા કરતા ઘણા હોશિયાર છો. હું કંઈ કરી શકતો નથી. હું ફક્ત એક સામાન્ય લીલો દેડકો છું." પછી એ રડવા લાગ્યો.

"પણ દેડકા," સસલાએ કહ્યું, "હું ઉડી પણ શકતો નથી, અને હું કેક બનાવી પણ શકતો નથી કે કોઈ વસ્તુ બનાવી પણ શકતો નથી. હું તારી જેમ તરી કે કૂદી શકતો નથી... કારણ કે હું સસલું છું. અને તું દેડકો છે, અને અમે બધા તને પ્રેમ કરીએ છીએ."

ઊંડા વિચારમાં ડૂબેલો દેડકો નદી કિનારે ગયો અને પાણીમાં એના પ્રતિબિંબને જોયું. "એ તો હું છું," તેણે વિચાર્યું. "પટ્ટાવાળી ચડ્ડી પહેરેલો લીલો દેડકો."

અચાનક, દેડકો ખૂબ ખુશ થયો. "સસલું સાચું કહે છે," તેણે વિચાર્યું. "હું દેડકો બનવા માટે ભાગ્યશાળી છું." અને તે ખુશીથી કૂદ્યો - એક મોટો દેડકો કૂદકો, જે ફક્ત દેડકા જ કરી શકે છે. તેને લાગ્યું કે એ હવામાં ઉડી રહ્યો છે.

સમાપ્ત

